

sloeg hij een dikke zwarte rookwolk uit. De lijnen van Didi's gelaat waren onbeweeglijk gespannen, haar lichaam boog even over. Toen de sleepboot zoo dichtbij gekomen was, dat de kogolf duidelijk hoorbaar wegsuisde, voer hij met een fraaie, gracieuse buiging achter om de kleine blinkende „Pallieter” heen. De kapitein trad uit de stuurkast en toen hij dwars van Didi was, salueerde hij voor haar: de eenvoudige groet, de bewondering voor het meisje, dat overwinnen wou. Didi zwaaide terug en de strakke lijnen van haar gelaat ontspanden. Toen werd „Pallieter” van achteren opgewipt. Didi deinde behaaglijk mee.”

Van boven kwam een raderboot afloopen.

„Die kan moeilijk uit den weg. We laten 'em even door den wind loopen, vader.”

„Pallieter” gehoorzaamde, boog en gleed weer naar de overzijde.

Over de rivier schoof een breede schaduwvlek aan. Die veegde de duizenden dansende zilversterren weg en kleurde het water donker.

Didi's vader zag de sombere vlek naderglijden.

Zoo trekt de schaduw over het lichte leven van een jong, mooi, blij menschenkind

KOOS VAN DOORNE

AVOND

Het stille water in de slooten
 blinkt om de bruine akkerreepen;
 loofvuuren walmen en de wind trekt
 grijze, uitpluimende rookstreepen.

Een bruggetje naast een houten boet
 is uit een landschap van Van Goyen.
 Een stronkige vent zit bij zijn schuur
 aandachtig aardappels te rooien.

Een ouwe schuit ligt dood op het land,
 en eenden glijden langs een vlonder;
 een kieviet wiekt roepend uit den kant,
 vliegt over 't gras en duikt weer onder.

Er is geen strijd meer noch begeeren
 in deze sluimering der dingen.
 O, dat ik mijn eigen heeten dag
 tot zulk een avondstond kon dwingen.